II, 11, 1937

LEI 5

„Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Pentrucă, condiţia învierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi apăsării mormântului".

ICONAR

Directori Liviu Rusu Mircea Streinul

Redacţia şi Administraţia Cernăuţi, Piaţa Unirii 3

Apare lunar Abonamentul anual 60 lei

Sunt Legionar

E bine, este necesar şi îndreptar pentru viitor, o cât mai deasă revizuire a atitudinilor şi activităţilor trecutului.

Facă-şi fiecare această revizuire pentru a-şi determina cât mai precis drumul pe care trebue că meargă.

In deosebi, la anumite epoci, încadrate prin evenimente deosebite, verificarea trecutului se impune cu atât mai mult, cu cât poate ordona îndreptări şi chiar schimbări adânci de atitudini.

*

De sigur că nu e o laudă pentru un legionar, că a avut un trecut sbuciumat: vieaţa sbuciumată, plină de tot soiul de întâmplări, cari se întrec prin tragic şi prin dramatic, dar şi prin măreţie simbolică şi satisfacţii sufleteşti cari ating înălţimi de fericire — această vieaţă — reprezintă „firescul", pentru legionar.

Totuşi trebue să subliniez: uitându-mă şi verificând trecutul, celor mai mulţi dintre legionari le văd vieaţa presărată şi împletită cu tot felul de renunţări, de jertfiri, frământări şi sbuciumuri istovitoare, scoborîşuri şi suişuri cari aduc nimicire în alte împrejurări: *îi văd fericiţi.*

Această constatare mă face să determin precis în viitor, pentru ei şi pentru alţii, cari vor să aibă parte de o fărâmă de fericire, calea pe care trebue s'o urmeze: *calea legionară.*

*

Din întreaga trăire, sub semnele celei mai curate, mai senine şi mai cereşti credinţe, din toată învălmăşeala şi luptele trecutului, din toate vieţile frânte, pierdute sau jertfite, se simte de toţi, chiar de către duşmanii noştri cei mai ignoranţi şi mai opaci, o linie care se urcă, se urcă necontenit. Se urcă spre o perfecţiune pe care o dorim şi pentru care luptăm. Corespondentul în cuvânt al acestui urcuş, se cuprinde în ceea ce toată lumea, astăzi, ştie ce înseamnă un *Legionar.*

Mi-aduc aminte cum, acum zece ani, cuvântul „Legionar", multora nu le spunea nimic; unora, cari ştiau de înfiinţarea „Legiunii Arhanghelul Mihail", li se strâmba colţul gurii a dispreţ, sau în cel mai bun caz a superioritate; altora le stârnia vrăjmăşia omului primitiv.

Singurii cari simţiau adevărata valoare a cuvântului „Legionar", erau acei cari instinctiv, intrau sub aripa ocrotitoare şi sub gestul poruncitor al învrednicitului de Dumnezeu să ne comande.

Fiţi cu gândul la sfântul mormânt, care a sfinţit toată generaţia noastră de luptători, prin sângele lui Moţa şi Marin, cu gândul la cei ce mor sub pământ, sub asupriri nedrepte.

Faceţi-vă cu bărbăţie toate socotelile interioare şi păşiţi cu hotărâre în decada decisivă a luptei legionare. Aceşti zece ani ce vin vor mai vedea asupriri şi morminte de ale noastre, dar vor vedea şi pe toţi vrăjmaşii noştri înfrânţi şi toate uneltirilor lor, sfărâmate. Aceşti zece ani ce vin vor vedea lupta decisivă, vor vedea pe legionari învingând. Invingând şi risipind trufaşele puteri întunecate de astăzi. Invingând şi punând temelie nouă neamului nostru.

CORNELIU ZELEA CODREANU

Şi atunci, ca şi acum, eram mândri că puteam spune: — *Sunt Legionar.*

Atunci, însă ceilalţi se uitau peste umăr şi zâmbiau...

Astăzi, câţi dintre aceia nu ar dori să poată spune: „Sunt Legionar"... şi nu o mai pot face.

Mâne? Adică în răstimpul viitorilor zece ani, prezentarea:

— Sunt Legionar,

va însemna afirmarea celei mai înalte nobleţi a neamului.

Ferice de cel care va putea să-şi integreze această prezentare prin transformarea totală a fiinţei lui spre idealul legionar.

Căci la victoria Legiunii — când epoca de frământări, de sacrificii, de integrare prin suferinţe şi jertfe, s'ar părea că a luat sfârşit — posibilităţile de intrare în Legiune vor fi închise.

Acum, deşi cu foarte multe greutăţi — ne rugăm lui Dumnezeu necontenit să ni le mărească spre o mai sigură cernere a celor vrednici: şi Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile, căci toate stăpânirile, nu au făcut altăceva decât ne-au cernut, şi ne cern mereu, prin sita sigură a prigoanelor, încât numai cei cari au scânteie de eroism, se îndreaptă şi se încadrează în Legiune; laşii rămân la distanţă; — deşi cu multe greutăţi, cei buni, cei aleşi mai, au posibilitatea, integrându-se Legiunii, să se prezinte:

— Sunt Legionar.

*

Secretul victoriei Legionare?

Legiunea sub comanda legilor Dumnezeeşti, prin Căpitan, caută necontenit să se identifice cu drumul de mari înălţimi, spre care trebue să tindă neamul românesc:

— Legiunea, îşi însuşeşte tot ce-i este necesar, spre acest scop.

— Legiunea îndepărtează şi striveşte tot ce-i este vătămător şi potrivnic acestui ţel.

Identificarea de mai sus, dă secretul victoriei legionare; fiindcă aceasta — victoria Legiunii —, înseamnă victoria neamului românesc.

In această luptă — spre victorie (pe care numai orbii nu o văd cum se apropie) — Legionarul este identificat până la complecta jertfire a orice este omenesc în el, pentru Legiune şi Căpitan — deci pentru ţară şi neam — este identificat cu prototipul de viitor român aşa cum ni-l închipuim în viitoarea Împărăţie română.

De aceea de pe acum, ca o goarnă vestitoare a vremurilor de înviere ce va să vie, sună glasul celui care se prezintă:

— Sunt Legionar.

De aceea dintre toate titlurile în mijlocul cărora sunt cuprins, cel mai drag, cel mai scump, cel mai ales, cel pentru care simt în mine puteri nebiruite, este acesta pe care'l strig aici:

— Sunt Legionar.

GH. ST. CLIME

Omul singur

Spre mâna omului palpită în conture
de miere, flori cu-obrajii de copil:
sunt morții mici cu lungi priviri azure;
și nimeni nu-i cunoaște, și nimeni nu-i ogoaie.

Atunci privirea lor e veștedă'n caliciI,
și cad de ploaie, lin, tristeți îndepărtate.
Iar peste somnul lor veghează licuricii,
în seri de var'aprinși în candele de frunză.

Spre mâna omului cresc ierburi blonde, și adie
sub pași părul iubitelor uitate:
ci omul le așterne'n staul, făr'să știe
că pentru el s'a despletit câmpia-Magdalenă.

Spre mâna omului se rotunjește verde
adânca respirație a mării, și-o sărută.
Ci dorul ei de țărmuri, sub mâna lui se pierde,
iar omul trece singur spre limite morgane.

Spre mâna omului se târăie și-așteaptă o privire
câinele blând, cu ochii de prieten,
gemând cu voce de copil, subțire,
să-l facă să se'ntoarcă în copilărie.

Dar omul trece singur înainte,
și îl lovește'n coaste, să-l alunge.
De-atunci e mult ... nu-și mai aduce-aminte ...
și nici, măcar din treacăt, o privire ...

Mit norveg

Brațele: flux matinal de fiord,
leagănă azurul marin.
Trupul desprins melodic din acord,
siluetează contur-pinguin.

Foci de aur pasc marea ierburilor lungi, de cristal,
în jurul tău. Pescăruși de sidef
mâinile ondulând spiral
gesturi fără relief.

Pe litoral, vântul a bătut, lină,
aurora rochiei de brocart boreal.
Și-a prins șase luni de lumină
de umerii rotunzi de orizont, ai tundrelor, regal.

YVONNE ROSSIGNON

Anotimp

Pe drum de cruce, de chenare și de vis
am întâlnit balada mea și-a vrerii;
m'am căutat în cuiburi, — paradis, —
de luminări, în clopotele serii ...

Iți cer acum, troița toamnei mele,
să mă'nfrățesc cu plopii și cu teii,
să fring din negură uitări de stele
Cum cîntă'n vale, doina, funigeii ...

Știu eu, poate cîndva, poate tîrziu,
uitarea înapoi o să te cheme
să zăvoresc blesteme'ntr'un sicriu
și veacul pe istorii să-l însemne.

C. PÂRLEA

Ferigar de lângă stână

Sfințenie

Prin găurile fluierelor și din corzile viorilor,
Curge o melodie albă ca laptele miorilor,
Ca toate melodiile tradițiilor paznice
Când munții ospătează'n vis străvechile lor praznice.

Bătrânii fagi dorm liniștiți somn de copii
Când curg prin liniști de ameaz aceste melodii
Și stropi de aur picură pe frunzele de ferigar,
Strălucitori ca numele martirilor din calendar.

Impărăție rară

Unde turmele s'adapă ici la râu
Vină ciobăniță — fir înalt de grâu —
Ca să privești în râu văzduhul cu al lui mister
Și să-ți vezi ochii două stele răsărite'n cer.

Și gura, trandafir pentru grădina raiului
Și ochii flori pentru poteca plaiului
Și zâmbetul strălucitor ca un ameaz de vară,
Să ști că ești împărăție rară.

Ciobăniță mică

Tu, dacă n'ai avea obrajii ca bujorul
Eu cred că ți-ar fi veșnic trist cioporul
Și frăgezime'n iarba munților n'ar fi
Și în ameaz nici soarele n'ar străluci ...

De dragul tău pe rouă-floarea pică, —
Crăița munților mei, — ciobăniță mică;
Și ție iți surâd a mele flori de sânger,
Senină ciobăniță ca un vis de înger ...

GRIGORE BUGARIN

Morții

Plecarea noastră fi-va, cred,
o plantă sau o stea.
In frunze moi călca-va ied
și'n urme-o va'nsemna.

Vor plânge'n sate vânturi noi
și toamnele-or veni:
copacii, goi,
tăcuți strigoi,
plecarea ne-or jeli.

În turnuri mari
de umbre-adânci
mormintele-or dormi;
tăcute cruci,
cu glas de stânci,
prieteni buni ne-or fi.

Ne-or povesti
cum veacul nou
stăpân îi lumii azi;
și ne-or doini,
în nopți târzii
cu doine'n glas de brazi.

Și noi vom fi
în țărnă-atunci
plecați de mult la drum;
și'n amintiri
va poposi
viața noastră: scrum.

GEORGE CHLOPINA

Elemente gotice în cultura Bucovinei

Părintele Simeon Reli, profesor la Universitatea din Cernăuţi, a editat „Călăuza monumentelor religioase istorice din eparhia Bucovinei". Este o carte bine scrisă şi cuprinde în mod lapidar o întreagă desvoltare artistică şi istorică, a cărei redare — s'o mărturisim — nu este tocmai uşoară. Nu este uşoară mai ales acolo unde opera de artă istorică, trebue urmărită în caracterele ei esenţiale, în schema ei stilistică, şi unde nu a reuşit nici părintele Reli şi nici alţii de înaintea lui, cari s'au apucat de acest lucru. Toţi aceştia fac prea multă istorie, se lasă furaţi de curiozitatea faptelor întâmplate, de cifrele anilor, de numele oamenilor petrecuţi şi îngropaţi sub lespezi, şi neglijează fatal o întreagă serie de elemente cari fac din monumentul istoric o operă de artă şi încadrează mai multe opere în unitatea de stil a unei epoci. Din acest punct de vedere cartea părintelui Simeon Reli, ridică pentru noi două probleme, de actualitate pentru cultura Bucovinei: a) unitatea stilului arhitectonic religios în continuitatea lui istorică în virtutea unui principiu creator şi b) determinarea elementelor sale în complexitatea fenomenului cultural general.

*

Într'una din lucrările regretatului Oreste Luţia, cu privire la picturile în fresco din Voroneţ, am găsit termenul de *gotic moldovenesc*, caracterizând prin aceasta un nucleu original de desvoltare artistică. Specialişti ca G. Balş (Începuturile arhitecturii bisericeşti din Moldova) stabilesc pentru stilul lui Ştefan cel Mare două influenţe: bizantină şi gotică. „Biserica moldovenească este un plan bizantin executat de mâni gotice după principii în parte gotice." Mi se pare de o covârşitoare importanţă constatarea existenţii unui principiu gotic în arta noastră. Goticul, acolo unde s'a născut el, în preajma veacului XIII, în ţinuturile nordice ale Franţei de azi, era produsul unor năzuinţi spirituale, pe cari le sintetiza, după îndelungate frământări, spiritul creştin al unei noui unităţi europene; principiu nesusceptibil de imitaţie şi de caricaturizare, dar pasibil de infinite posibilităţi de creaţiune. Afirmaţiunea aceasta putem s'o facem privind multiplele realizări de artă gotică ale culturii europene, dela Notre Dame şi catedrala din Burgos până la Domul din Köln şi palatul Cà Doro din Veneţia. Bisericile moldoveneşti nu sunt cunoscute în cercurile largi ale cercetătorilor de stil gotic, însă nimeşc, prin puritatea lor, pe călătorii instruiţi ai apusului; ceeace înseamnă că n'au fost numai mâni şi principii, ci mai întâi de toate un suflet colectiv în subconştientul căruia rezida, ca o minune, spaţiul înalt al principiului de artă gotică. Felul în care s'au realizat vechile noastre monumente de artă religioasă este un fapt creator, care aşează Moldova de timpuriu în unitatea europeană. Nu este greu de stabilit, după mulţimea şi valoarea construcţiilor de artă, un rol covârşitor pentru ţara de sus, care este Bucovina de azi, leagănul stilului moldovenesc. Nu este locul şi nici de competinţa noastră să urmărim problema în amănunte. Un arhitect cărturar spune că stilul acesta nu s'a împlinit în lucrări monumentale, a căror construcţie să dureze sute de ani — domul din Köln a fost început la 1248 şi isprăvit abia în 1880 — ci în lucrări mici, răspândite, ca semn al stăpânirii creştine şi voivodale, peste tot cuprinsul ţării. Cultura domnitorului începea nu dela carte, de multe ori inutilă, ci dela temelia mănăstirii. Mitropoliţii şi boierii urmau pilda domnitorului. În timpurile noastre firul tradiţiei stilului moldovenesc este rupt în Bucovina. Arhitecţi fără nici o pregătire îngrămădesc mormane de pietre şi moloz şi ridică adevărate şandramale, subordonate mai mult necesităţilor de adăpostire decât unei idei de artă. Această nenorocită stare de lucruri a început cu zidirea catedralei din Cernăuţi, care trebuia să simbolizeze o continuitate culturală românească, dar unde au lucrat mână în mână nepriceperea meşterilor şi lipsa de înţelegere a chiriarhilor. Azi stăm în pragul unor vremuri noui de aşezare creştină. Va trebui să reînviem în zidurile mari ale viitorului nostru creştin, principiul creator al goticului moldovenesc, mai ales că se învederează a fi de actualitate.

*

Cercetătorii problemei gotice sunt de acord că acest stil nu se limitează la plastică; lui îi corespunde mai degrabă o spiritualitate generală, care se manifestă la fel în celelalte arte ca şi în sistemul gândirii scolastice. Cartea lui Heinrich Besseler asupra muzicii evului mediu, cum şi investigaţiile lui Ernst Kurth asupra contrapunctului linear la Boch — citez fuga în Do diez minor („Das wohltemperierte Klavier" — I) care urmăreşte principial schema de construcţie a unui dom gotic —, sunt concludente. Aşi înclina să urmăresc existenţa unui principiu gotic moldovenesc în arta cultă a Bucovinei, oricât ar părea de absurdă pentru unii o astfel de încercare. S'a semnalat cu câţiva ani în urmă, de către critici serioşi, cum e Perpessicius de pildă, ca o noutate poezia Iconarilor. În ce constă această noutate? Desigur, într'o prospeţime de limbaj modern şi într'o libertate îndrăzneaţă a versului, cari surprindeau şi găsiau destui termeni de comparaţie în poezia contemporană, dar nu acestea erau caracterele esenţiale. Ele se grefau pe un fond spiritual mai adânc, care determină azi acestor creatori trăsături comune. La temelia frământărilor iconare stărnia o năzuinţă de înălţare creştină, de spiritualizare, în spaţiul gotic al mănăstirilor bucovinene. *„Ca să-mi crească visul ca un lujer, drept / m'ănvelesc în noapte ca'n frunzare cerbil,* / scria Ion Roşca, unul din primii poeţi ai mişcării. Una din cele mai semnificative opere a acestei frământări este *„Tarot sau Călătoria omului"* de Mircea Streinul, operă ce n'a găsit înţelegere unanimă pentrucă ar fi confuză, ca şi cum claritatea ar fi în stare să lămurească mai bine taina vieţii de dincolo de moarte, dar care cu toate acestea rămâne una din cele mai interesante cărţi de poezie din câte s'au scris în veacul nostru. Cântaţi şi veţi întâlni ideia de înălţare ca un stăruitor element de stil. *„Turnul a crescut | din frunză limpede; | piatra, fiecare, | era depărtare | şi-apropiere de soare,* | (pag. 51). *Era prea sus regele, | prea aproape de soare, şi moartea nu cuteza | să se'nalţe | decât până la jumătatea turnului* | (pag. 54). . . . *iar cine va auzi | salşul sângelui | la tâmplele muntelui | să se uite cum trupul meu | s'a aşezat | în inima lui | la dreapta soarelui, | la amiază de bine şi rău | cum a hotărît Dumnezeu* | (pag. 76). *Pământul l-a sărutat | şi lumina | inimii mele | s'a urcat | în mugurii stejarilor* | (pag. 94). . . . *biserică în'nalturi să de urci | şi'n isvoare să doineşti | aum şi'ntotdeauna | sub cerul larg al ţării rumâneşti.* (pag. 95) şi comparaţi cu mistica legată de pământ a lui Tudor Arghezi, care cu toate pornografiile, rămâne un poet mare. | *Tu eşti, mamă? Mi-e frică | Mamă bună, mamă mică. | Ţi s'a urât în pământ. | Toţi nu mai sânt. | Toţi au plecat, de când ai plecat. | Toţi s'au culcat, ca tine, toţi au înoptat. | Toţi au murit de tot.* | (Cuvinte potrivite, pag. 145). Deosebirea aceasta elementară denotă o altă poziţiune a omului creator. Şi în cultura românească va trebui să distingem mai multe orizonturi spaţiale, pentrucă niciodată creaţiunea nu ocoleşte principiul variaţiunii, prin care omul însuşi devine nou în faţa lui Dumnezeu. Dar, dintre toate înoirile, sublimă este numai aceia, care-l desprinde din încătuşarea lutului şi-l înalţă spre cer. Acesta este semnul sub care hălădueşte goticul în sufletele noastre.

LIVIU RUSU

Nu se poate ascunde cetatea aşezată de-asupra muntelui; nici oamenii nu aprind lumină şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic şi luminează tuturor celor cari sunt în casă. (Evangelistul Matei 5, 14—15)

Amintiri din începutul vieţii mele legionare

M'am întâlnit azi cu camaradul profesor Şendroiu dela Craiova. Nu ştiu dece, dar unii oameni poartă parcă în figura lor amintiri de mult apuse. Nu l-am văzut de 9 ani. Acum rotofei, aranjat, căsătorit, om cu situaţie. Mie îmi pare curios, în mintea mea a rămas tot aşa cum l-am cunoscut: subţirel, cu cravata lui de pictor decadent, cu pălăria mare cât roata carului.

Şi cum stam aşa şi-l priveam, mi-au trecut prin minte o serie de imagini dela începutul mişcării noastre legionare.

Jenică Bordeianu şi cu Eremeiu îşi luaseră o cameră în str. Florilor, aproape de casa Căpitanului. „Cameră", cam pretenţios numită, căci pe vremuri fusese un coteţ lung de păsări, lipit de casă. Acum stăpânul o transformase în odaie de locuit. Având în vedere posibilităţile materiale ale locatarilor, ei erau foarte încântaţi.

— Mai stai măi puţin, nu mergem *acasă*.

Spuneau cuvântul aşa, parcă ar fi fost cel puţin proprietarii hotelului Traian din Iaşi, — dar faţă de noi, ceilalţi pârliţi, desigur că aveau dece să fie mândri. Nu i vorbă că noi, dacă vedeam şi vedeam că nu-i rost prin alte locuri, ne trăgeam şi noi încet, încet către casa lor. Broască nu aveau la uşă, intram uşor. Un ghiont şi proprietarul patului se da mai încolo. Nu de puţine ori dormeam acolo mai toţi legionarii câţi eram pe atunci, vre-o 10.

Eremeiu o ţinea curată ca un pahar, spăla podelele, scutura de-ţi era mai mare dragul să stai pe placada lui de lână, frumos aranjată pe pat. Ba de multe ori venea şi Căpitanul şi acolo stăteam strânşi aşa unul în altul, în sărăcia noastră, şi-l ascultam. Câte visuri nu s'au zămislit în cămăruţa aceia. Lampa, din cauză că eram prea mulţi, începea să se facă din ce în ce mai mică şi atunci era semnalul să deschidem uşa. Ne grăbeam însă s'o încuiem la loc, afară era frig al dracului şi lemne ioc.

Parcă-l văd pe Şendroiu cum ne cânta doine olteneşti, Ion Banea îi zicea câte una ardelenească. Jenică Bordeianu, mucalit cum era, când se înveselia tare, striga către Eremeiu:

— Ia mai adă un chil şi un fason! Fac scandal! Poliţia-i cu mine.

Stătea în gazdă la un sergent de stradă ieşit la pensie. La aceste cuvinte, Eremeiu trecea pe la fiecare cu o sticlă mare de apă, să-şi mai dreagă glasul.

Ei, timpuri . . . cum v'aţi dus şi cu voi parfumul primelor începuturi.

NECULAI TOTU

Decada biruinţei celei mari

Sensul biruinţei legionare s'a străluminat prin Crucea jertfei cereştilor Mucenici dela Majadahonda. Proiectată pe cerul spiritualităţii şi destinului rumânesc în lume, jertfa Lor, e semn şi răspuns. Semn de realitatea biruinţei. Răspuns celor nu-i cunoşteau sensul, celor ce se îndoiau de ea.

O generaţie cât neamul întreg şi cât istoria neamului întreg, cu înţelegerea trecutului şi cu o măreaţă siguranţă de viitor, stă să biruie. Cei ce nu se confundă organic cu ea, desnădăjduiţii, flutură, alături de acest mare cântec, sdrenţele propriei lor îndoieli. Şi noi rămânem încremeniţi în faţa lipsei lor de viaţă. Pentrucă viaţa încetează acolo unde a încetat credinţa în ea, credinţa în rostul ei de dincolo de noi. Şi am putea răspunde: noi vom birui fiindcă credem în viaţă şi fiindcă vrem să biruim.

Când stai să-i descifrezi cuiva biruinţa prin jertfă şi prin moarte, tăgădă: — Da! Dar atunci, biruinţa voastră nu este din lumea aceasta.

Şi vom răspunde: Biruinţa noastră, în numele neamului şi sub semnul lui Dumnezeu, va fi din lumea aceasta. Şi iată dece: Tocmai pentru faptul că nu e pentru lumea aceasta.

Suprema biruinţă înseamnă trăirea neamului în Dumnezeu. In spiritul supremului adevăr. Şi acum: Interesează că trăieşti, în Dumnezeu, prin viaţă sau prin moarte? Totul e să trăeşti.

Când te hotăreşti să slujeşti sub semn de eternitate, nu te roade gândul unei recolte imediate. Cine a spus că noi trebuie să vedem biruinţa cu ochii? E suficient s'o vadă neamul românesc. Şi noi suntem numai un pluton din coloana neamului pornită spre tronul învierii neamurilor în Dumnezeu. Numai un pluton căruia Dumnezeu i-a trimis acest mare rost de îndreptare prin moarte a liniei de istorie şi destin rumânesc. Trăind alt sistem de gândire şi simţire, strămoşii noştri semănau nuci. Şi culegeau generaţiile ce veniau. Astăzi, sub povara sistemului de gândire şi simţire jidovesc, oamenii noştri seamănă zarzări. In toate domeniile. Ceilalţi semănau pentru neam. Aceştia, pentru ei. Pentru folosul lor imediat. Celălalt, era sistem de gândire românesc. Acesta, e sistem de gândire electoral.

Celor cari totuşi se mai îndoiesc le replicăm: un neam trăind în jug, fără libertate şi destin propriu, nu se cheamă neam. Dacă nu putem trăi ca neam, vom prefera să murim ca neam. Neamurile cari mor pentru împlinirea conştiinţei lor de neam, sunt neamuri. Cele ce trăiesc fără această conştiinţă, nu sunt. Şi noi vrem să fim. Chiar prin măreţia celei de a doua alternative.

Cei ce cred că existenţa neamurilor e din lumea aceasta le cerem să se explice. Noi credem, aşa spune istoria şi religia, în existenţa de dincolo a neamurilor. Existenţa de dincolo şi înainte de a veni pe lume şi după plecarea din lumea pământeană. De aceea mărturisim şi acceptăm condiţiile nepământene ale biruinţei pe care ne-o va aduce această a doua decadă de luptă şi credinţă legionară.

Sfântul mormânt dela Casa Verde stă primitor pentru toate elementele neamului cari vor să prindă un sens măreţ ţărânei lor efemere şi cari vor să se subjuge marelui cântec de redeşteptare şi înviere românească.

Atunci când era atotputernic electoralul se putea admite cuiva să răspundă: „eu nu am aptitudini politice". Astăzi, sub cerul religiei legionare, se poate sluji în afara acestor aptitudini. Cu plugul, cu condeiul, cu arma, cu patrafirul, cu fiorul slovei din abecedar. Pentrucă acum nu e vorba de înfrângerea altora. Ci de înfrângerea noastră. Curăţirea noastră. Şi fiecare din noi are în el mijloacele propriei mântuiri.

Se tem cei ce stau de-oparte că faţă de imensitatea piedicilor din cale şi faţă cu mulţimea şi crimele duşmanilor, nu vom birui? Indrăsniţi şi veţi birui lumea. Cu o condiţie: Să-l aveţi pe Dumnezeu cu voi.

Pentrucă iată ce-a scris Căpitanul cu literă de foc, pe frontispiciul celei de a doua decade de luptă legionară, la porţile deschise ale României legionare:

„Faceţi-Vă cu bărbăţie, toate socotelile interioare şi păşiţi cu hotărîre în decada decisivă a luptei legionare.

Aceşti zece ani ce vin vor mai vedea asupriri şi morminte de ale noastre, dar vor vedea şi pe toţi vrăjmaşii noştri înfrânţi şi toate uneltirile lor sfărâmate. Aceşti zece ani ce vin vor vedea lupta decisivă, vor vedea pe legionari învingând. Invingând şi risipind trufaşele puteri întunecate de astăzi. Invingând şi punând temelie nouă neamului nostru".

VASILE I. POSTEUCĂ

Vorba românească a devenit mai frumoasă şi mai sonoră, cântecul românesc s'a prefăcut din jelire în sunet clocotitor de marş spre biruinţă, braţul a devenit mai vânjos brăzdând cu nădejde pământul, ridicând ziduri, zdrobind stânci şi visând a roti cândva arma deasupra capetelor duşmanilor ţării şi ai creştinătăţii.

TR. BRĂILEANU

„Tineretul școlar rătăcit de un ignorant“

A spus-o Domnul Doctor Bilețchi, directorul liceului de-o anumită celebritate din Câmpulungul Bucovinei, cu ocazia serbării de sfârșit al unui an școlar, ale cărui rezultate — observă D-sa și recunoaștem și noi — sunt triste.

Triste — zice D-l Director — din cauză că un mare număr de elevi au trebuit să fie eliminați, depopulându-se liceul, — în special clasa VIII.

Triste — adăogăm noi — din cauză că cei eliminați au fost *dintre cei mai buni elevi români ai liceului*. Și că alții s'au văzut siliți să-și ia lumea'n cap[1]) urmați de surâsul batjocoritor al colegilor jidani-comuniști, orgolioși de impunitatea lor și satisfăcuți că „goimii“ sunt alungați . . .

Cele constatate — socoate D-l Dr. Bilețchi — sunt de natură a ne pune serios pe gânduri! (Și noi tot așa socotim . . .) Iar ca rezultat al gândurilor pe cari D-sa s'a pus serios, ajunge să explice elevilor cauza răului: *„Un ignorant care stă ascuns în umbră, v'a abătut dela rosturile voastre școlare!“*

Ei bine, dacă e vorba de-o abatere a tineretului dela rosturile sale școlare, noi credem că răul se datorește — nu ne referim la liceul din Câmpulung, ci la școala românească în general: cea secundară și Universitatea — zic, nu unuia, ci unui număr hăt mare de *ignoranți*, pe care par'că o piază rea a culturii noastre naționale înadins i-a băgat în învățământ, pentru a inspira tineretului desgust față de școală.

Să privim chestiunea mai de aproape și să precizăm lucrurile.

D-l Doctor Bilețchi, în discursul D-sale plin de erudiție, a evocat pe Platon . . .

Dela o vreme 'ncoace se face mare caz de Platon. Se recomandă filosofia acestuia, ca un mijloc de-a face „mai bun“ tineretul de azi, cu instinctele sale *„deviate sub influența unor idei politice nenorocite“. (!)*

Dar se ocolește tocmai acel element al filosofiei platonice, care e de natură a resfrânge o vie lumină asupra acutei chestiuni a tineretului din zilele noastre, precum și a celeilalte chestiuni, în legătură cu aceasta: criza învățământului. E vorba de aceeace constitue însuș sâmburele filosofiei lui Platon: *teoria reminiscenței.*

Știința — zice Platon — o descoperim în propriul nostru suflet, care a luat-o cu sine de acolo, din lumea Ideilor, de unde a descins vremelnic în trupul nostru . . . „Știm“ în măsura în care sufletul nostru păstrează amintirea existenței sale anterioare, stării sale de individualizare, amintirea existenței sale transcendentale.

Iată de ce tineretul din zilele noastre, pe care toți imbecilii se grăbesc să-l calomnieze, tineretul acesta *știe* mai mult decât toți pseudodocții ce se erijează în îndrumători ai săi. Pentrucă oropsit și năpăstuit, a descoperit *adevărul* în propriul său suflet, care prin suferință s'a descătușat de tot ce e *individual*, a săvârșit o adevărată transcendență, contopindu-se cu Ideia platonică a *Neamului*.[2]) Găsim în „cunoștința“ acestui tineret un ce *aprioric*, dar nu apriorismul formal — sec — al lui Kant, ci unul viu, cald, creator.

Și nu e oare o dovadă a propriei lor ignoranțe, din partea acelor ce recomandă pe Platon ca un corectiv al apucăturilor „criminale“ ale tineretului nostru? Apoi bine, Domnilor Doctori, nu vă dați seama că tocmai acest tineret e plin de Platon? E drept că el își rezervă din Platon numai *intuiția* realității și a adevărului; slova moartă v'o lasă — generos — Domniilor-Voastre, pentruca să aveți și Domniile-Voastre ceva din Platon, deoarece „intuiția“ — hai, fiți sincer și recunoașteți! — n'o aveți, căci dacă ați avea-o nu v'ați comporta așa cum vă comportați . . .

Or, fără această intuiție apriorică a adevărului și a realității — chiar dacă nu-i dăm interpretarea transcendentalismului platonic — nu există știință. Adevărată știință nu se capătă tocind hârțoagele de prin biblioteci. Toate doctoratele din lume nu exclud posibilitatea celei mai stupide ignoranțe.

Criza actuală a învățământului se datorește tocmai faptului că în sanctuarul școalei a pătruns puzderie de doctori ai mucegaiului din rafturile bibliotecilor, dar cari în sensul filosofiei platonice — din care Domniile lor fac atâta caz — sunt absolut *ignoranți*. S'au chinuit aceștia zădarnic să capete „cunoștința“, căci fără intuiție apriorică orice sforțare de cunoaștere e chin zădarnic! Și apoi, la rândul lor, au chinuit ei tineretul. L'au chinuit generații de-arândul. Au tâmpit tineretul, pentruca distrugându-se elita spirituală a Țării, politicianii să găsească sat fără câini și să se poată astfel plimba fără ciomag!

Din cauza acestor pseudodocți, pe mâinele cărora au încăput destinele școalei românești, în locul unei creațiuni culturale autohtone s'a substituit o cultură de import — jidanii au câtat în primul rând să-și plaseze marfa, prin ajutorul francmasoneriei care transformă peste noapte mediocritățile în genii și elucubrațiile în capodopere —, deși virtualitățile creatoare ale spiritului românesc ne-ar fi îngăduit să nu fim culturalicește la cheremul nimănui. Ne-ar fi îngăduit, dacă pseudodocții aceștia n'ar fi făcut totul spre a înăbuși puterile creatoare ale spiritului Neamului. Intr'adevăr, nu e oare semnificativ că figurile cele mai reprezentative ale acestui spirit: Eminescu, Carageale, George Enescu, sunt ale unor oameni ce nu prea s'au bucurat de „lumina“ doctorilor școalei oficiale?

Ei bine, tineretul de azi — spre cinstea lui — nu vrea să mai rabde ticăloșia răbdată de tineretul generațiilor trecute. *Azi* el sparge buba cu puroi a școalei. Era și ceasul. Puțin numai, și puroiul ar fi otrăvit iremediabil organismul spiritual al Neamului. Al unui Neam care atunci ar fi fost blestemat de Dumnezeu, pentrucă nu și-a îndeplinit datoria de a căta să se apropie de El, prin acte de creațiune. Și blestemul acesta ar fi venit din cauză că ignoranții cari conduc destinele învățământului — după cum am mai spus — au făcut totul — conștient ori inconștient — spre a înăbuși, încă depe băncile școalei, tot ce e putere creatoare în spiritul acestui Neam.

Dar iată că microbii acuați în organismul școalei, simțindu-se stingheriți, vor ca puroiul să țâșnească în obrazul tineretului, murdărindu-l cu tot soiul de epitete: descreerați, criminali, *turmă neroadă condusă de un berbec zănatic*. . .

Și acum, în ziua de 30 Iunie, cu ocazia serbării de sfârșit de an la Liceul numit — ce ironie! — „Dragoș Vodă“ din Câmpulungul Bucovinei, un om a cărui lipsă de energie și timidate sunt proverbiale, un om pe care nimeni nu l'a auzit până acum ridicând glasul — deși ar fi fost de-atâtea ori nevoe! — a proferat — de astădată pe un ton de s'au cutremurat zidurile școalei, cu accente de adevărat posedat — blesteme la *adresa ignorantului care ascuns în umbră rătăcește tineretul școlar*. . .

Ne-am întrebat de unde a împrumutat d-l Doctor Bilețchi atâta energie vocală. Poate că a zărit perciunii jidanilor din sală săltând în sus de bucurie și în semn de aprobare. . .

La sfârșit d-l Prof. Forgaci — cel care a intervenit pentru mutarea profesorului naționalist Pavelescu și cel căruia jidanii i-au propus să înființeze în Câmpulung un „bloc democrat“ — a găsit de cuviință să felicite pe d-l

[1]) Elevi din clasa VIII, cari dacă ar fi rămas la acest liceu s'ar fi văzut la sfârșitul anului repetenți, au promovat clasa la alte licee și au reușit la bacalaureat printre primii (media 7^{80}—7^{60}).

[2]) E în această atitudine a tineretului nu o contemplare pasivă a Ideii platonice a Neamului, ci o contopire, o identificare cu Ideia platonică, asemănătoare stărilor psihice pe cari le produce muzica, deci participare la acțiunile Ideii.

Doctor Bileţchi, pentru „singurul discurs bun pe care l'a ţinut vreodată".

Deşi era într'o zi de Miercuri, în Câmpulung a fost zi de mare şabăs!

Bucuroşi am aproba şi noi violenţa tonului cu care d-l Dr. Bileţchi a debitat afuriseniile sale, dacă D-sa ar binevoi să recunoască adevărul că *nu poate fi vorba de „unu", ci de mulţi — enorm de mulţi! — ignoranţi, de pe urma cărora şcoala şi tineretul au atâta de suferit!*

Azi Ţara întreagă cere grea osândă pentru acei ce pradă avutul Statului. Dar ce e mai scump decât avutul spiritual al Neamului? Deci e mai criminal decât prădăciunea pe care aceşti ignoranţi ascunşi în umbră — vorba d-lui Dr. Bileţchi — o săvârşesc în dauna avutului spiritual al Neamului? Grea osândă li se cuvine acestora, şi-o vor primi în ceasul ispăşirii, ce se apropie!

— — — — — — — — — — — — —

Cât priveşte pe acel **„Unul"**, care în ochii tineretului român — nu mai adaog „legionar", pentrucă azi aproape tot tineretul român e *legionar* — apare ca imagine terestră a „**Unu**"-lui plotinic (pentrucă Dumnealor vorbesc de Platon, hai să venim şi la neoplatonism), acesta cu adevărat că în acţiunile sale *stă ascuns în umbră*: în umbra pe care i-o impune modestia sa, modestie pornită din conştiinţa faptului că „individul" — chiar când e vorba de un individ prodigios cum e acel **„Unul"** — înseamnă *„nimic"*, că totul e Neamul, cu care individul trebue să se contopească, pentruca astfel să se poată împărtăşi din **Realitate**. Aşa ca la Platon, atât de des invocat azi tocmai de acei ce sunt atât de străini de intuiţia filosofiei sale.[1]) Ei bine acel **„Unul"** — cine n'a înţeles că e vorba despre Căpitan? — e prea sus în ochii tineretului, spre a putea fi înjosit de aluziile pline de neputincioasă răutate ale pigmeilor şi pseudodocţilor! Tineretul român ştie că acesta nu-l poate duce la rătăcire, ci numai la **Biruinţă**!

AL. BOGZA

[1]) Probabil că aceştia, recomandând pe Platon, nici nu s'au gândit la esenţa filosofiei acestuia, ci numai au voit să dea ca exemplu tineretului moartea lui Socrate, care, deşi nevinovat, primeşte să moară spre a se supune... legilor. Hm, le-ar conveni Dumnealor! Ei bine, tineretul român nu vrea să se supue legilor celor fărădelege!...

noaşterea unei mistici profunde şi a unei filozofii de fundament, ca valoare a experienţei umane. ■ C. Manteanu: Cântece pentru fata bătrână Poezia d-lui C. Manteanu e o totală refulare a unui sentiment de sinceritate. Un fel de grotesc circumcis la anume forme lapidare îl obsedează şi stăruie într'o atmosferă tulbure. Iată până unde merge bizareria aceasta: „Ai, vai, la ce bun; | De-i foiţă, nu-i tutun, | Nici cerneală'n călimară | Şi ce dragoste bizară. (Cântec, pag. 17). ■ Mark Twain: Prinţ şi cerşetor, roman pentru tineret, editura „Cugetarea", Bucureşti. La noi e o mare lipsă de cărţi pentru anumite vârste, când lectura aleasă ar putea forma pe viitorul cititor al literaturii de adevărată valoare. In limbele străine sânt numeroase asemenea cărţi, cari traduse bine ar fi un preţios auxiliar ce-ar putea suplini lipsa unei asemenea literaturi autohtone. Una din aceste cărţi e şi Prinţ şi Cerşetor de Mark Twain, apărută în editura Cugetarea, care se citeşte cu pasiune şi interes de oricine. E o carte profund morală şi cultivă minunat bunul simţ al tânărului în a cărui mână cade.

GEORGE DRUMUR

CRONICI

LITERARE

■ Mircea Eliade: Şarpele, roman; edit. „Naţionala". Epicul d-lui Mircea Eliade îi situiază operele literare, în prima linie a marilor noştri creatori. Scrisul d-sale nu e conformism, ci trăire adâncă de pe urma căreia şi opera capătă autencitate şi durată. Şarpele, e romanul corespondenţelor sufleteşti ale unor caractere ce nu se pot adapta necesităţilor de fapt şi reacţionează câteodată brusc, câteodată calm, pentru a intra în matca lor de viaţă adevărată. Literatura d-lui Mircea Eliade, e în general urbană. De aici şi marea posibilitate de-a însemna cu fiece nouă operă, o nouă etapă în realizarea unui epic, autentic românesc. Reacţiunea în romanele d-sale e promptă şi nu de durată. Caractere ca Andronic, Dorina, Salomon, etc. işi consumă elanurile fără mijlociri; într'un fel mistic şi poliform. Şarpele e deci o nouă operă de temperament plină de vigoare românească, ce se adaugă la trăinicia epicului de mare prospeţime a d lui Mircea Eliade. ■ Gabriel Bălănescu: Satul Daba, Bucureşti; cu un portret de Alex. Bassarab. O atmosferă ciudată de misticism şi realitate se ridică din această carte, scrisă cu pană de meşter format. D-l Gabriil Bălănescu reuşeşte să redea stări sufleteşti foarte interesante faţă de problema marelui transcendent. Felul în care sânt redate aceste simţiri şi mijloacele prin cari ele capătă duritate de convingere, vestesc un esseist de marcă şi original în despletirea problemelor de trăire şi de conformare în noua spiritualitate românească. ■ Ovid Coledoniu: Endymion; edit. Pavel Suru, Bucureşti. Am urmărit prin diverse reviste versul elegant cu farmec de gravură religioasă, al d-lui Ovid Coledoniu. Pe un motiv afectiv mâna poetului conturează linişti de legendă românească: „Mai aproape de tine, ca de apusuri mari, | Îmi schimb acum zarea în sunet de cimpoi. | Prin vânt de aurore şi purităţi de cleştar, | Ne-am găsit cândva ca'n legendă amândoi. | (Prezenţă vie, pag. 17). Totuşi elegantul d-sale volum cuprinde şi poeme cari au o vizibilă influenţă — fapt ce nu poate fi considerat drept scădere — a liricilor mai vârstnici. Astfel se străvede Lucian Blaga în Eloim, Eloim (pag. 41) şi Elegia întâi (pag. 73); Ion Pillat în Dimineaţă de Iunie (pag. 25) Stiluri pentru marea trecere (pag. 33) Ion Ion Barbu în Endymion (pag. 12) etc. Cu toate aceste Endymion prevesteşte un mare poet de viitor. ■ Mircea Eliade: Folklorul ca instrument de cunoaştere, Bucureşti. E un studiu succint, bine documentat asupra problemei folklorului la cunoaşterea unei mistici profunde şi a unei filozofii de fundament, ca valoare a experienţei umane.

■ Alexandru M. Randa: Revoluţia naţional-socialistă. Cartea aceasta de dreaptă slovă şi de sugestive imagini, e un minunat îndreptar pentru cel ce vrea să cunoască revoluţia naţional-socialistă în devenirea ei, privită în conturile ei de măreţie şi durată. Şi mai e ceva: un minunat şi drastic răspuns tuturor bârfitorilor marei resurecţii naţionale germane, tuturor căţeilor democraţi din Sărindar cari mai latră în urma acceleratului reînvierii germane. Dacă toţi cari abuzează de numele de român ar ceti măcar această carte, s'ar putea desluşi la cap, că nu există decât contingenţe de principii între hitlerism şi legionarism. Că legionarismul e românesc, precum hitlerismul e esenţă germană. Că nu există un pericol în asemănarea acestor două mişcări şi că, pericolul unei invazii germane nu stă în apropierea sau depărtarea noastră de Germania. Ci în ticăloşia noastră de astăzi, în completa noastră desarmare morală şi fizică. Precum dârzenia noastră în faţa oricărui pericol s'ar putea să vină, şi va veni, prin reînvierea noastră ca neam, prin înarmarea noastră până'n dinţi. Fizic şi moral. Indemnăm pe toţi cetitorii Iconarului să vadă dreapta lucrare a d-lui Al. M. Randa asupra Revoluţiei naţional-socialiste. Le va fi spre mulţumire şi folos. E o carte de drepte aprecieri şi de strictă informaţie. De istorie.

VASILE I. POSTEUCA

MUZICALE

■ Producțiunile de fine de an ale conservatorului cernăuțian, de sub înțelegătoarea conducere a d-lui dir. George Onciul, au consacrat o serie de absolvenți, cari au dat dovadă, pe lângă calități personale, de o înaltă școală pedagogică muzicală. Astfel în prima producțiune din 5 Iunie 1937 s'au remarcat d-l Mihuță (dela clasa de canto L. Halip) executând, fin, bucăți din Richard Wagner, d-ra O. Vicol, care a interpretat cu multă finețe Concertul în La p. 1 și 2 de W. A. Mozart, apoi d-rele Birnbaum Fr. Steckel (dela clasa d-lui T. Tarnavschi) și dela clasa d-rei Halițchi; d-ra Paulusievici dela clasa d-lui Garabet. In producțiunea a doua din 9 Iunie crt. am admirat pe E. Stoia, un artist de mare viitor care a interpretat profund concertul în Re de L. v. Beethoven apoi pe d-na V. Ștefanelli, tot o artistă desăvârșită care a interpretat pe din afară Concertul (pian-orchestră) de N. Rimsky-Korsakow, B. Megasiuc (dela clasa d-lui L. Halip) etc. In afară de faptul că aceste producțiuni, adevărate regale, au prezentat pe noii absolvenți ai conservatorului, pe cei mai bine dotați, ele au mai relevat și o problemă de cultură muzicală, ce preocupă pe profesorii acestui conservator, prin faptul că ni s'au dat trei bucăți muzicale pentru orchestră mare, pentru prima oară la Cernăuți, E. Lalo: Simfonia spaniolă; C. Franck: Variațiuni simfonice și N. Rimsky-Korsakow: Concert (pian-orchestră). O revelație a fost dirijarea energică a d-lui Al. Garabet, pentru piesele cu vioară solo și altă surpriză dirijarea precisă a d-lui T. Tarnavschi pentru celelalte piese. Dar pe lângă aceste producțiuni de proporții mari, întreaga activitate din decursul anului dela conservatorul cernăuțean, e mărturia cea mai elocventă a necesității acestui așezământ de cultură muzicală în spiritualitatea românească a Bucovinei, păstrătoare de datini strămoșești, de veacuri.

GEORGE DRUMUR

SOCIALE

■ „Până la Vasile Lupu nu se face nici o constatare de Evrei în Principate" (I. Simionescu, Țara Noastră, p. 272, 1937), citează d. N. Popp în Rânduiala (II, 3), continuând: „Am văzut că încă dela mijlocul sec. 18, profitând de stăpânirea austriacă din Bucovina, încep infiltrațiile evreești în Moldova [1]). La început într'un ritm mai domol apoi din ce în ce mai grăbit, Evreii au ajuns să crească în proporție geometrică". „Un caz tipic în această privință ni-l dă Bucovina. Către finele sec. 18 generalul guvernator Enzenberg, deși mai întâi prieten al Evreilor, după ce-i cunoaște, devine prigonitorul lor. El îi gonește din Bucovina, deoarece evreii se arătaseră refractari, nevoind să devină agricultori. Iată și mersul populației evreești în Bucovina (după izvoarele citate):

1769 . .	200	familii	
1775 . .	526	„	
1776 .	650	„	sau 3,78%
1778 . .	800	„	
1781 . .	1050	„	
1782 . .	678	„	ani de expulsare
1783 . .	392	„	
1786 . .	175	„	
1787 . .	308	„	începe o nouă imigrare
1801 . .	756	„	

(Comentariu: dacă am duce azi politica lui Enzenberg, am obține și noi rezultatele lui dintre 1781 și 1786. „Istoria cunoaște asemenea întoarceri" spuneam odată în „Insemnări Sociologice", pentru cei cari ignoră că numărul și drepturile jidanilor pot nu numai progresa, ci și scădea la noi în țară, prin cauzalitatea și ondulația istorică, care cunoaște urcări și coborîri). Continuarea statisticei:

1821 . .	1,40%	sau	7.726 suflete
1846 . .	3,12%	„	11.581 „
1857 . .	6,52%	„	26,080 „
1869 . .	9,3 %	„	47.754 „
1880 . .	11,79%	„	67.418 „
1900 . .	22,24%	„	100.893 „
1910 . .	15,95%	„	123.331 „
1930 . .	20,48%	„	174.216 „

„Cu drept cuvânt, Românii ajunseră străini în țara lor". Apoi mai jos: „*Evreizarea câtorva orașe.* Pentru a ne da seama de ritmul creșterii populațiunii evreești ... ne folosim de câteva exemple mai elocvente: ... 2. Alt exemplu: *Cernăuți*. In mai puțin de 100 ani a ajuns o adevărată citadelă a evreismului:

1857 . .	4.678	Evrei	
1880 . .	11.449	„	
1900 . .	21.587	„	adică 32%
1910 . .	28.613	„	
1936 . .	66.715	„	adică 57%

Acestea sunt datele pe care le extragem din documentatul studiu al d-lui N. Popp. El rămâne să fie completat anii viitori cu arătarea *scăderii progresive și masive* a acestor musafiri. Tot ce se umflă se și desumflă, iar ce se umflă peste măsură crapă. ■ De când stăpânirea a luat în antrepriză munca obștească, nu-i mai place să audă spunându-se că tabăra de muncă este o creație legionară și unul din mijloacele specifice de educație legionară. E o pretenție zadarnică a face să se uite acest lucru. (Vezi albumul *Tabăra de Muncă* de M. Polihroniade). In aplicarea muncii obștești stăpânirea a introdus lucruri diametral opuse fostelor tabere de muncă legionare: obligativitatea și numai pentru tineret, separarea pe clase sociale, izolarea pe regiuni și localități. De unde tabăra legionară era o comuniune de dragoste și muncă între Români din toate colțurile țării, de toate clasele și vârstele, realizând contopirea spirituală a acestor disparate, obștea oficială este un cantonament silit de tineri dintr'o singură localitate sau regiune. Ea nu va fi un loc în care să se cultive solidaritatea națională între regiuni, cea socială între clase și cea între vârste. Manifestarea simțirii destinului istoric către care sunt chemați cei tineri, va fi acolo un delict. Astfel nici comuniune spirituală nu vor îngădui cantonamentele de muncă obștească. Rezultatul pipăibil va fi cel concret al lucrului muncii. Sufletul va rămâne sterp. Acesta va fi câștigul legiuitorului rău intenționat, care voia să confiște trupul și sufletul tineretului rătăcindu-l dela chemarea sa. Tineretul e un biet țap ispășitor al răzbunării oficiale împotriva Legiunii.

BARBU SLUȘANSCHI

■ Cârmuirea a oprit taberele de muncă legionare. Acum a oprit și taberele de odihnă. „Munca" și „odihna" dacă sunt legionare, sunt „interzise". Noi spuneam că vom avea în anul 1937 mii de tabere legionare, iar politicianii au zis: nici una. Ei au reușit să le nimicească trupește. Dar nici acum încă ei nu și-au dat seama că tabăra nu e o „instituție" materială, ci una spirituală, care va rămâne peste veacuri alăturea de români, indesființabilă prin mijloace omenești. Tabăra e mai întâi dor de muncă pentru Patrie, dor de înfrățire cu natura românească, dragoste de ordine, și pe urmă organizare. Am spus că vom avea mii de tabere? Ne-a oprit guvernul taberele? Să recunoaștem și noi că am greșit. Nu că avem mii, ci zeci și sute de mii. Căci a crescut, anul acesta, de zeci și sute de ori, în români, dragostea de Patrie. ■ „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iară sufletul nu-l pot ucide". ■ Obicinuim a spune că prin legionarism intrăm în istorie, simțim însă că intrăm mai adânc, în basm și legendă. ■ Legiunea crește ca un Făt-Frumos. Și nu-i așa că patria e azi în mâna uriciunii, care o păstrează pentru ea. Pe Ileana Cosânzeana au furat-o smeii și o ascund în palatele lor de teama lui Făt-Frumos. Vroiesc smeii să știe sfârșitul luptei lor? Iată: Făt-Frumos creștea într'o zi cât creșteau alții într'un an. Va veni și ziua când el va ajunge mai tare decât smeii. Nu s'a întâmplat niciodată spun basmele ca Făt-Frumos să nu iasă biruitor. Pentru ce sunt creiați și smeii? Ca să aibă pe cine birui Făt-Frumos și să câștige astfel dragostea Ilenii.

GEORGE MACRIN

[1]) „Năvala jidănească începe abea acum 100 de ani. In urma păcii dela Adrianopol (1829), se capătă libertatea de comerț și în acelaș timp să se arate zorile unei vieți mai liniștite" [C. Z. C., Pentru Legionari, p. 86].

INSEMNARI

■ Revistele legionare întemiază din cuvânt viu, trăit adânc, destinul istoric al neamului. Slova lor ridică primăverile tineretului noastre curate la limpezimi de duch și sfințire evanghelíară. Reforma care se săvârșește lent, creștinește, va avea durată de veacuri și va ridica pe om la văzduhurile veleaturilor de românească așezare. Tineretul acesta prea încrezător în patrie, trecut prin atâtea umilinți, va cunoaște mai viu bucuria biruințelor, transfiguratoare de suflete și va înainta mai luminat spre altarul împărtășirii cu istoria. ■ Intr'o obscură foaie comunistă din București, un prostănac găsește inutilitatea revistelor provinciale. Și aceasta pentru motivul că aceste reviste sânt românești și sânt scrise cu suflet, lucru ce nu convine perciunaților. Pentru aceștia literatura se rezumă la „Adivorul" gostronamic și pornograf. ■ Eugenius Lovinescus a mai scos o Istorie a literaturii române moderne dela 1900—1937. Sinistrul romancier pornograf — cunoașteți detestabila impresie ce-a produs-o farsa cu Bălăuca — este pe deasupra și un ignorant de meserie, căci în timp ce cei mai proști poeți sânt arătați ca mari creatori, adevărații lirici sânt înjurați. Dar nu numai atât: lirica bucovineană contemporană e inexistentă. Un Mircea Streinul a cărui Itinerar cu anexe în vis, a fost încununat cu premiul de poezie a S. S. R. nu contează fiindcă e legionar. Ceilalți poeți bucovineni nici atâta. Iată în ce fel lichelismul dictează istoria. ■ „Buna-Vestire" informează că d-l Pavel Nedelcu intenționează să alcătuiască o antologie a poeziei românești, cu titlul Cartea morții. Ne bucură lipsa jidanilor cu poezelele lor pistruiate. ■ Ideia Românească, anul II, No. 4, 1937, redactată de Pavel Costin Deleanu, cuprinde un material foarte interesant pentru înțelegerea noilor așezări românești. Semnează: Iordache Nicoară, Al. Constant, Arșavir Acterian, Șt. I. Gheorghe, Ciril Vărnav, Ion Sava, Bassarab și ceilalți, Haig Acterian, P. Costin Deleanu, Nicolae Roșu, Geo Zlotescu. Revista se completează cu o interesantă „cronică orientată". ■ Am primit la redacție „Odihnă" stihuri de Vucol Dorna. E o plachetă care relieează un suflet ce nu și-a găsit însă exprimarea verbală potrivită. Versul său are un prea pronunțat procedeu minulescian. ■ Eu și Europa, revista d-lui Ion Th. Ilea, ce apare la Deva, aduce cu fiecare număr mărturia unui crez nou al generației tinere. ■ Puțini sânt cei ce știu că la București și opiniile literare se cumpără. Prețul variază după calitate. Câte odată și un țap de bere e suficient. ■ Revistele democratice, ca să nu le zicem comuniste, se ocupă dela un timp numai cu literatura străină, bine înțeles de aceiași ucinicie de idei. Și numai pentru motivul ca, cei câțiva cititori rătăciți, nu cumva să-i prindă mai repede simpatiile și să le refuze maculatura. ■ Mircea Streinul, pregătește pentru editura Fundațiilor Regale, o antologie a poeziei bucovinene. Va fi, desigur, cea mai judicioasă prezentare a liricii din Plaiul Fagilor. Tot d-sa are gata de tipar două romane: Femei de noapte, Zenobia Magheru, cu cari se va deschide sezonul de toamnă al unei importante edituri din capitală. ■ Ne miră faptul că porcofonul Geo Bogza, arestat pentru imoralitatea literaturii sale se plimbă obraznic prin Spania comunistă, fără ca autoritățile să ia vre-o măsură mai severă împotriva sa. ■ Izvod e o revistă literară condusă de Petre Cazacu și care împlinește un simțit gol în orientarea literară din ultima vreme.

George Drumur

■ In 2 Iulie au fost la Bucșoaia mari serbări oeteriste. Rapoartele secrete ale siguranței spun că au fost acolo peste 60% de legionari. Cu toate că voința unui mare „bucovinean", cocoțat în fruntea Arcășilor, s'a opus prezenței Societății Dacia acolo. Se știe că Dacia a înființat și condus Arcășiile timp de 30 de ani. Și sub stăpânire străină. Astăzi cel care a fost exclus „cum infamia" din Dacia, a ajuns șeful Arcășiilor. Și fiindcă Dacienii au fost opriți să spună M. S. Regelui, durerile lor, pentru a umplea golul marele voevod dela Ilișești a venit acolo cu mâț, cățel și purcică. Cu toată familia. Va afla M. S. Regele, odată, toate nemerniciile acestea. Și va fi „vai și amar" de capul „infamilor". ■ Ne vom aduce aminte și dincolo de ultima picătură de sânge că am fost opriți să ne odihnim atunci când toate poenele munților sunt împânate cu tabere de odihnă politicianiste, jidovești și comuniste. Vom mai vorbi odată. Chiar din mormânt. Vom mai vorbi odată. ■ De pe frontul taberelor de muncă liberale: La Cetatea Hotinului, vre-o sută de feciori, au sfărmat, timp de două săptămâni, două grămăgioare de piatră. Sunt suficiente brațe. Sunt vre-o sută de mii de lei pentru hrană. Dar nu: suflet. Sufletul tineretului se sbate pe urmele fostelor Tabere legionare. Pentrucă numai acolo vânjoșenia brațelor tinere lucra în ritmul unei mărețe chemări a istoriei și a neamului. Numai acolo. ■ Nu există creație în afară de Legiune. De aceea și scrisul românesc mărturisește devenirea neamului sub semn legionar. Așteptăm și ziua când vor avea drepturi să scrie literatură numai partidele politice jidovite și democrate. Hei, asta, da, ar fi ceva! Nu? ■ A fost respins recursul Decemvirilor. Numai pentru a nu se mai da ocazia să se pronunțe numele unei mahalale bucureștene. ■ Ne-a fost luat și dreptul de odihnă. Vom munci de-acum atâta până când istoria, nu un guvern, ne va da voie să ne odihnim.

Vasile I. Posteucă

■ Toată presa evreiască anunță că în luna August se vor petrece „lucruri extraordinar de importante" în politica internă. Știm noi ce se pregătește. „Arhanghelul Gavril" e mare dar mai mare e „Mihail". Și mai știm cu toții o vorbă că nu e cum vrea omul ci cum dă Domnul. ■ Sunt unii oameni, lași, cari după ce pregătesc anumite trăznăi, fug de răspundere, sau se fac că nu știu nimic. Dacă vom avea de socotit odată, și timpul se apropie, marile vini, vor fi trași la răspundere în primul rând lașii aceștia. Răspunderea va fi cu atât mai mare cu cât mai înaltă va fi situația lor. Așa dară cei ce-au pregătit alături, și mai înainte, de cei ce-au executat. Aceasta ca aperitiv la evenimentele cele „importante". ■ De 1 August, transmitem muncitorimii românești și legionare pentru totdeauna, salutul jertfii și al învierii. ■ Prin Legiune ne comunicăm cu Cerul. ■ Sunt atâtea semne că ne găsim pe drumul cel bun. Nu lipsesc nici cărturarii și fariseii, pe care nu-i cruțăm cu vorba, iar dacă profanarea lor întrece marginile, lovim cu biciul. ■ Dacă politicienii ar iubi țara ei ar iubi și Legiunea. Cine ține mai mult la sine și la ale sale nu-și iubește cu adevărat țara și nu va înțelege nici odată ce e Legiunea. ■ Atâtea bucurii am trăit și atâta fericire ne așteaptă: „Fericiți veți fi când vă vor urî și vor spune tot cuvântul rău împotriva voastră mințind pentru mine". ■ „Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii".

G. Macrin

■ **Primim la redacție:** **Acțiunea**, organ al asociațiilor românești, Sibiu. ■ **Acțiunea**, ziar independent, Roșiori de vede. ■ **Analele genito-urinare**, București III. ■ **Brațul de fier**, gazetă de știri, îndrumări, educație naționalistă creștină, Focșani. ■ **Casca de oțel**, București. ■ **Craiu nou**, periodic de literatură și atitudine românească, Alexandria. ■ **Credința**, Redacția: Secția culturală a Consiliului Eparhial, Cernăuți. ■ **Crișul Negru**, revistă de cultură, Beiuș. ■ **Critica agrară**, București. ■ **Cuget Moldovenesc**, Bălți. ■ **Cuvântul satelor**, Lugoj. ■ **Deșteptarea României**, organ de luptă națională al generației mișcării studențești prahovene, Ploești. ■ **Eu și Europa**, tribună de slovă și gând românesc, Deva. ■ **F. N. R.**, București. ■ **Fiii Daciei**, New-York. ■ **Frontul Românesc al Bucovinei** Cernăuți. ■ **Gazeta bucovinenilor**, București II **Gazeta Cărților**, București. ■ **Generația de mâine**, revistă literară, Oravița. ■ **Ideia Națională**, Bacău. **Ideia românească**, București. ■ **Inainte**, București. ■ **Inmuguriri**, Fălticeni. ■ **Intelectualul**, falangă de ofensivă regeneratoare, București. ■ **Insemnări sociologice**, Cernăuți. ■ **Jar și slovă**, Târgu-Mureș. ■ **Lanuri**, Mediaș. ■ **Lumina satelor**, Sibiu. ■ **Minerul**, Ticu-Colonie, Cluj. ■ **Opinia capitalei**, București. ■ **Plaiul fagilor**, Comănești-Suceava. ■ **Progres și cultură**, T.-Mureș. ■ **Propășirea agriculturii**, București I. ■ **Proza literară**, București. ■ **Rânduiala**, arhivă de gând și faptă românească, București II. ■ **Sbucium**, Ploești. ■ **Scânteia**, Gherla-Someș. ■ **Speranța**, Alexandria. ■ **Spre Idealul Suprem**, foaie de trezire spirituală, Ploești. ■ **Talpa țării**, Ciudei-Storojineț. ■ **Tribuna noastră**, Blaj. ■ **Viața Basarabiei**, Chișinău. ■ **Victoria**, Fundeni-Ilfov. ■ **Zarandul**, Brad.

REDACȚIONALE

■ Poșta redacției n'avem. Cei cari ne cer vre-un
răspuns să adaoge mărcile necesare. ■ D-nii
autori, cari doresc să li se recenzeze operele,
sunt rugați a ni le trimite în dublu exemplar.
■ Directori: Liviu Rusu și Mircea Streinul.
Secretari de redacție ai revistei sunt camarazii
Ion Negură și George Drumur. Redacția și
Administrația este în Piața Unirii No. 3, Cer-
năuți, unde se vor trimite cărțile, revistele,
manuscrisele și tot ce privește ICONAR-ul
■ Administratorul nostru pentru București e
camaradul S.B. Enache. ■ Ii rugăm pe domnii
colaboratori să ne trimită manuscrise citețe și
revăzute. Pe viitor, orice manuscris ilizibil nu
va mai fi luat în considerare. ■ ICONAR
apare odată pe lună. ■ Abonamentul anual
e de Lei 60. ■ An. II, No. 11; Iulie 1937

Tipografia „Mitropolitul Silvestru"
Cernăuți, Piața Unirii No. 3 (Palatul Național